

ביתנו

עליון הקבוע

שיר הנרטע

עלה, חרט-צל פה
 על כל סלע דל
 פה יום-יום לנטוע
 לא נייעף ושתול,
 עד נהפוך גן ירק
 כל גבע-של חולץ
 אטרינו, משכימי
 עבר עם-הטל -
 כל נטע, שתלנו,
 עלה פה וגדל

עם שחר נצאה -
 עור טל על השביל,
 יום תמים לנטוע,
 ים-טמט, יום-גיל,
 כל נטע נחיק
 האדמה הלחה
 נפקידה בנרכה :
 עלה פה וצמח
 כל רגב ורגב
 נשק מים ונחל :

יעקב פיכמן

לרגלי החג נטעה ילדי הארץ אלפי שתילים וצוה עליהם את הצמיחה - את החיים.

במקום נרות המזקרים את נשמות-ישראל מזקרות עקטיו לרחבי הארץ ולהבות ירו-קית - סמלי חיים, עבודה ובליון - מזכרת המצבה לכלם ששבקו חיים לכלל חיי.

בצל העצים אותם אבחנו נוטעים בחג זילנות זה ימצאו מחסה וכח חיים נחרש כל אחינו. שפנייהם מעדות אלינה-לאחר שנמלטה מחרב המסמד. על כן כל שתיל אותו נטע חיים - יהא מחר למחסה המגן, עיבוד הבטחי לרצוננו העז להפזר שרשים ולמיות על